

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 4

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเปาปู้ซือโร่ว

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นำส่งสารคู่ว่านหนึ่งผู้ปรารถนาเรื่องแห่งยุค บัดนี้กลับตกต่ำถึงขั้นต้องพึ่งหนังสือ
กำจัดมารในใจ หนังสือที่ทางออกก็ไม่ว่าเป็นเล่มใดที่เซวียเหมิงซือมา
เปิดมาเห็นตัวอักษรเสียวข่ายขนาดเท่าหัวแมลงวันอัดแน่นเป็นพืด
แรกเริ่มคู่ว่านหนึ่งยังไม่ได้ชิมซาบเนื้อหา ผ่านไปสักพัก
จึงได้ตระหนักว่าตนกำลังอ่านอะไรอยู่

-โร่วเปาปู้ซือโร่ว

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

คำแนะนำนักพิมพ์

ฮัสกี้หันไปทักอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 4 หลังจากฉู่หว่านหนึ่งเข้าสู่การเก็บตัวเป็นเวลาห้าปี เพื่อให้อาจารย์ฟื้นขึ้นมาแล้วต้องผิตหวังศิษย์ทั้งสามของเขาจึงมุ่งมั่นพัฒนาตนเองจนเป็นที่ประจักษ์ของผู้คนในได้เหล่า

เมื่อฉู่หว่านหนึ่งฟื้นขึ้นมา เขากลับพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไป ชื่อเมย์ที่เคยตัวเล็กบอบบางสูงใหญ่ขึ้น เซวียเหมิงมีไซ้เด็กหนุ่มนิสัยเด็ก ๆ อีกแล้ว ไม่หรานก็ดูกำยำล่ำสัน ที่สำคัญคือเขารู้จัก “ขอบคุณ” คนอื่นแล้ว ผิตจากเด็กหนุ่มหน้าทะล้นอายุสิบเจ็ดปีในความทรงจำของเขา

แล้วเวลาห้าปีทำอะไรอะไรเปลี่ยนไปอีกบ้าง ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำแนะนำผู้แปล

สวัสดีครับทุกท่าน พบกันอีกครั้งในเล่ม 4 มีคนบอกเอาไว้ว่า
ความสุขผ่านไปเร็วเสมอ แต่สำหรับบางคนแล้ว บางทีการรอคอยอะไร
บางอย่างก็ช่างยาวนานเหลือเกิน แม้จะแค่หนึ่งวินาทีก็ตาม

คงเหมือนกับโมหรานที่ต้องใช้ชีวิตด้วยการเฝ้ารอตลอดห้าปี ผ่าน
เรื่องราวที่คอยขัดเกลาให้เขาเติบโตขึ้น นี่อาจเป็นบททดสอบจากฟ้า เพื่อ
พิสูจน์ความรู้สึกแท้จริงที่เขามีต่อฉู่ว่านหนิง

แต่สำหรับผมแล้ว เวลาจะผ่านไปช้าเสมอเมื่อออกกำลังกายทำเพลงก็

T^T

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บิบบั่น กัดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม-ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจ่ายอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

อาจารย์เก็บตัว

อรุณเบิกฟ้า เมฆแดงคลุมหนา แม้ยังเป็นยามรุ่ง แต่นอกศาลา
หงเหลียนมีศิษย์กลุ่มใหญ่มาชุมนุมกันอยู่นานแล้ว ทุกคนล้วนสวมชุด
ไวท์ทักซ์สีขาว หลบตาก้มหน้า ยืนอยู่ตลอดสองฝั่งทางเดิน
ตึง...ตึง...ตึง...

เสียงระฆังบอกเวลาย่ำรุ่งดังมาจากเจดีย์ทองเทียน ไกลออกไป
มีกลุ่มคนค่อยๆ เคลื่อนโผล่จากโถงโถงเข้ามา ผู้นำขบวนคือเชวียเจิ้งยงและ
ผู้อาวุโสทานกลาง ตามมาด้วยโมหรานและเชวียเหมิง ชายและชาวคือ
ชื่อเม่ย์กับภิกษุสามเณรกลางเก่ากลางใหม่รูปหนึ่ง ค่อยๆ ฝ่าม่านหมอก
มาตามทางเดินปูศิลาครามเปียกชื้นซ้ำๆ

ในมือภิกษุถือโคมไฟดวงหนึ่ง ทั้งที่ฟ้าแจ้งแล้ว แต่แสงโคมยังไม่ลดความสว่างลงเลยแม้แต่หยดน้อย สาดประกายสีทองเจิดจ้าดูจุฬาลง
สะพรั่งยามคิมหันต์

เหล่าศิษย์ต่างน้อมศีรษะ ล่ำรวมจิต พวกเขาล้วนได้ยินข่าวแล้วว่า
ไหวจ้วยต้าซือแห่งวัดอุ่เป่ย์เร่งเดินทางมาที่นี่เป็นการเฉพาะเพื่อผู้อาวุโสวี้เหิง
คาดว่าจะเป็นภิกษุรูปลักษณะสามัญผู้นี้เป็นแน่ กับบุคคลในตำนานผู้
เหล่าผู้เยาว์ยังคงรู้สึกยำเกรงมากกว่าสนใจใครรู้ ตลอดเส้นทางบนเขา
อันทอดยาวนี้ ไม่มีใครสักคนกล้าจับจ้อง หูได้ยินเพียงเสียงไม้เท้า สายตา
ที่หลบลบเห็นเพียงรองเท้าป่านของนักบวชย่างผ่านไปอย่างแผ่วเบา ทั้งกลุ่มคน

ที่ยืนด้วยความเคารพไว้เบื้องหลัง

โรงศพถูกแบกไปอย่างมั่นคงตลอดทาง เนื่องจากการคืนชีพมิใช่การฝังศพ จึงไม่มีผู้ใดร้องไห้ ครั้นถึงศาลาหลังเหลียน ไหวจ้วยกวาดตามองรอบๆ ก่อนเอ่ยว่า “วางไว้ข้างสระบัวนั้นเถิด บริเวณนั้นปราณวิญญูณหนาแน่น เอื้อต่อการใช้อาคม”

“ขอรับ น้อมฟังคำชี้แจง!” เซวียเจิ้งยงนำกลุ่มคนวางโรงศพน้ำแข็งลงในที่นั้น “หากคำชี้แจงต้องการสิ่งใด โปรดบอกมาได้เลย ท่านช่วยอวีเหิงไว้ เท่ากับช่วยชีวิตครึ่งหนึ่งของผู้แซ่เซวีย ผู้แซ่เซวียย่อมช่วยเหลือสุดความสามารถแน่นอน!”

“ขอบคุณในน้ำใจของประมุขเซวีย” ไหวจ้วยกล่าว “อาตมายังไม่ต้องการสิ่งใด หากวันหนึ่งมี ค่อยบอกกับท่านก็ยังไม่สาย”

“ได้ เช่นนั้นคำชี้แจงจะได้เกรงใจเป็นอันขาด”

ไหวจ้วยประนมมือ ยิ้มบางๆ พลาทความเคารพเซวียเจิ้งยง จากนั้นหันไปมองคนอื่นๆ “อาตมาฝีมือไม่แก่กล้า จำต้องใช้เวลาห้าปีในการคืนวิญญูณให้ผู้อาวุโสผู้ เพื่อมิให้ถูกรบกวน นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ศาลาหลังเหลียนจะปิดประตูไม่รับแขก ห้าปีให้หลัง ในวันที่ผู้อาวุโสผู้ฟื้นคืนชีพ จึงค่อยเปิดใหม่อีกครั้ง”

แม้เซวียเหมิงจะได้ยินเรื่องนี้มาก่อนแล้ว แต่พอได้ฟังคำยืนยันจากปากไหวจ้วยคำชี้แจงอีกครั้งว่าอีกห้าปีอาจารย์จึงจะฟื้นขึ้นมา ขอบตาก็แดงเรื่ออย่างช่วยไม่ได้ ก้มหน้าลงเงียบๆ

“หากประสกทุกท่านต้องการเอ่ยคำอำลาชั่วคราวกับผู้อาวุโสผู้ ก็เชิญไปบอกกล่าวที่ข้างโรงเถิด พันวันนี้แล้ว ต้องรออีกหนึ่งพันกว่าวันจึงจะได้พบกันใหม่อีกครั้ง”

กลุ่มคนจึงทยอยไปตามลำดับ

เริ่มจากเซวียเจิ้งยงกับเหล่าผู้อาวุโส พวกเขา...ยืนบอกลาอย่างเคร่งขรึมเบื้องหน้าโรงศพ

เซวียเจิ้งยง “หวังว่าจะพบกันใหม่อีกวัน”

ท่านกลาง “รีบขึ้น”

เสวียนจี “ขอให้ราบรื่นทุกสิ่ง”

ลู่อุ่นถอนหายใจเอ่ย “อิจนาท่านอยู่บ้าง เวลาห้าปีถูกแซ่แข็ง ก็ยิ่งดูไม่แก่เฒ่า”

ผู้อาวุโสคนอื่นๆ เอ่ยถ้อยคำสั้นบ้างยาวบ้าง ไม่นานก็มาถึงเซวียเหมิง เดิมเขาพยายามหักห้ามใจ แต่เพราะเป็นคนทำอะไรใช้อารมณ์เป็นใหญ่ สุดท้ายก็ทนไม่ไหว หลังน้ำตาข้างโรงศพอาจารย์

เขาเช็ดน้ำตาอย่างแรง พลังเอ่ยเสียงสะอื้น “อาจารย์ ถึงท่านไม่อยู่ ข้าก็จะตั้งใจฝึกฝนเพลงดาบเต็มที่ งานชุมนุมเขาหลิงซานในภายหน้า ข้าจะไม่ทำให้อาจารย์เสียหน้าเด็ดขาด รอท่านฟื้นขึ้นมาแล้ว ข้าจะแจ้งลำดับที่ดีของข้าให้ท่าน ใต้อาณัติอาจารย์ข้า จะไม่มีศิษย์ที่ผิดคำพูดเด็ดขาด”

เซวียเจิ้งยงเดินเข้าไปตบไหล่บุตรชาย เซวียเหมิงมิได้กอดบิดา เหมือนเช่นที่เคยทำ เพียงสูดลมหายใจอย่างตึงตัน ต่อหน้าอาจารย์ เขาไม่อยากเป็นเด็กหนุ่มทางเก่งแพรวที่เอาแต่พึ่งพิงบิดา

จากนั้นก็ถึงตาซือเม่ย ขอบตาเขาแดงร้อนชื้นกัน มิได้เอ่ยอะไร เพียงก้มหน้ามองฉู่หว่านหนึ่งพักหนึ่ง ก่อนจะถอยไปด้านข้างเงียบๆ

หลังจากเขาถอยไปแล้ว ดอกไผ่ถึงสีชมพูอ่อนดอกหนึ่งก็ถูกวางลงในโรงศพอย่างเบามือ มือข้างที่วางดอกไม้ นั้นยังคงมีเค้าโครงของมือเด็กหนุ่มอยู่บ้าง เพียงแต่เรียวยาวมากขึ้น

ไม่ทรานยืนอยู่ข้างโรงศพ ลมพัดผ่านบึงน้ำเบาๆ กลิ่นหอมรยรีนของดอกบัวโศกมา ปอยผมข้างขมับถูกพัดจนยุ่งเหยิงเล็กน้อย ทว่าเขากลับยื่นมือไปจัดใบหน้าของฉู่หว่านหนึ่ง

ไม่ทรานเฝ้าริมฝีปาก คล้ายมีคำพูดมากมายอยากกล่าว ทว่าสุดท้ายเพียงเอ่ยเบาๆ ด้วยเสียงแหบพร่า “ข้าจะรอท่าน”

รอท่านอะไร

เขามีได้กล่าว เขารู้สึกว่าตนคงอยากเอ่ยว่ารอท่านฟื้นขึ้นมา แต่ก็เหมือนว่าถ้อยคำนี้ยังคงไม่เพียงพอ คล้ายมีอาจแสดงความรู้สึกที่อัดแน่นจนล้นปริ่มในใจเขาออกมาได้ กันบึ้งหัวใจเขาเหมือนมีหินหลอมเหลว

เดือดพล่านกำลังทันทะเลาะ ไม่มีทางให้ระบาย จึงได้แต่พวยพุ่งอยู่ภายในใจเขา โถมกระหน่ำจนเขาทั้งตื่นตระหนกทั้งเจ็บปวด

เขารู้สึกว่าต้องมีสักวันที่หัวใจของตนถูกทำลาย เมื่อถึงตอนนั้น หินหลอมเหลวก็จะพุ่งทะลักอย่างมีอาจกักกัน ส่วนตัวเขาก็จะถูกหลอมละลายจนกลายเป็นเถาเถาท่ามกลางคลื่นทะเลพิโรธนั้น

ทว่าเวลานี้ เขายังไม่แน่ใจว่าความรู้สึกรุนแรงนั้นคืออะไรกันแน่
ดังนั้นจึงเอ่ยเพียงว่า “รอท่าน”

สุดท้ายศาลาหงเหลียนก็ปิดลง

ข้าอาคมใหญ่กางกัน รวากับประตูที่กั้นระหว่างความเป็นความตาย
ตัดขาดจากทุกคน

นับจากนี้บังกชคิมหันต์หอมรยริน หิมะเหม็นต์สดึงเหงา เวลา
ห้าปีเต็ม จะไม่มีผู้ใดได้ชื่นชมอีก

ไปไผ่เสียดสีกันดังซ่าๆ ไห่ถั่งโรยรา ตั้งแต่ศาลาหงเหลียนทอดยาว
ไปถึงหน้าซุ้มประตูเขา เหล่าศิษย์ต่างคุกเข่าลง โดยมีโม่หฺวาน เซวียเหมิง
และซือเม่ยคุยกเข่าอยู่ด้านหน้าสุดของแม่น้ำยาวเหยียดไร้สิ้นสุดนี้

เซวียเจิ้งยังเอ่ยเสียงกังวานไปทั้งแนวป่า “ส่งผู้อาวุโสอวี่เหิงเก็บตัว”
เหล่าศิษย์ก้มศีรษะ เอ่ยเสียงทุ้มดังก้อง “น้อมส่งผู้อาวุโสอวี่เหิง
เก็บตัว”

หลายพันเสียงรวมเป็นหนึ่ง สะท้อนไปทั้งยอดเขาสื่อเชิงที่ปกคลุม
ด้วยเมฆหมอกแห่งนี้ หมุ่นกกาแตกตื่น ส่งเสียงร้องบินวนเวียนอยู่เหนือ
ยอดไม้ มิกล้าร่อนลงเกาะพักพิง เสียงดังสนั่นครั่นครั่นราวกับเสียงฟ้าร้อง
บดกลืนเมฆ พุ่งทะลวงชั้นฟ้า

“น้อมส่งอาจารย์เก็บตัว” โม่หฺวานเอ่ยเสียงแผ่ว

โชนคีรีระลงจรดพื้นยาวนาน

เฝ้ารอท่านห้าปี

หลังจากอวีเหิงเก็บตัว ศิษย์ทั้งสามได้อาณัติของเขาไม่ยอมสังกัดผู้อาวุโส
คนใดในระหว่างนี้ ต่างมุ่งมั่นฝึกบำเพ็ญอย่างหนัก

เนื่องจากสาเหตุด้านคุณสมบัติและเคล็ดวิชา ซื่อเม่ยกับเซวียเหมิง
จึงรั้งอยู่บนเขา ส่วนโม่หฺรานเลือกเดินทางไกล

เพียงแต่ที่เขาเลือกเช่นนี้ นอกจากเป็นเพราะตัวเขาเหมาะที่จะออก
ท่องหาประสบการณ์แล้ว ยังเป็นเพราะชีวิตที่เกิดขึ้นนี้มีเรื่องมากมาย
แตกต่างจากในอดีต ไม่เพียงแค่เรื่องที่เกิดขึ้นกับฉูหฺว่านหนิง สิ่งที่ทำให้
เขากังวลใจที่สุดคือเรื่องโกวเหินตัวปลอมผู้นั้น

ในใจพอจะคาดเดาได้รางๆว่า คนที่ซ่อนอยู่หลังม่านผู้นี้ อาจเป็น
คนที่กลับมาเกิดใหม่เช่นกัน ถึงอย่างไรคนผู้นี้ก็เชี่ยวชาญกลหนักเงินหลง
ถึงแปดเก้าในสิบส่วนแล้ว ในขณะที่ชาติก่อนจนกระทั่งถึงตอนที่เขาตาย
ก็ไม่เคยปรากฏบุคคลที่สองที่สามารถล่าแดงอาคมต้องห้ามได้ถึงระดับนี้

การสืบหาตัวตนของคนผู้นี้มีใช้สิ่งที่ไม่หฺรานถนัด นับตั้งแต่ผ่านศึก
ครั้งใหญ่ที่ตำบลไฉ่เตี้ย ทิวทั้งโลกบำเพ็ญเพียรล้วนจับตามองเรื่องนี้อย่าง
ละเอียด รอให้โจรละโมภในที่ลับผู้นั้นเผยหางจิ้งจอกของตนออกมา ดังนั้น
เรื่องนี้เขาจึงไม่จำเป็นต้องสอดมือเข้าไปยุ่งมากนัก

โม่หฺรานรู้ว่าตนมิได้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เพียงแค่มีปราชญ์
วิญญานเต็มเปี่ยมและพรสวรรค์อันน่าทึ่งในการฝึกบำเพ็ญ ในเมื่อ
วันข้างหน้าได้ถูกลิขิตไว้แล้วว่าจะต้องเกิดศึกขึ้นอีกครั้ง สิ่งที่เขาทำได้คือ
ฟื้นฟูพลังอันแข็งแกร่งไว้เทียบทานก่อนเกิดใหม่ของตนกลับมาอีกครั้ง
โดยเร็วที่สุด

ชาติก่อน ข้าคือผู้ทำลาย

ชาตินี้ ข้าจะเป็นผู้พิทักษ์

ไม่นานหลังจากฉูหฺว่านหนิงเก็บตัว โม่หฺรานยืนอยู่หน้าซุ้มประตูยอดเขา
สื่อเชิง

เขาสะพายถุงสัมภาระเตรียมออกเดินทางไกล

คนทีมาส่งเขามิ่ไม่มาก เซวียเจ้งยง หวังฟูเหริน ยังมีชื่อเม่ย
เซวียเจ้งยงตบไหล่เขา เอย่อย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย “เหมิงเอ๋อร์
ไม่มา เขาบอกว่า...”

โม่หรานยี้ม “เขาบอกว่าจะฝึกดาบในป่า ไม่มิเวลามาส่งข้า?”

“...” เซวียเจ้งยงยั้งกระดากใจกว่าเดิม อดตำหนิออกมามิได้
“เด็กโง่นันมิรู้ความจริงๆ!”

โม่หรานยี้ม “เขาหมายมั่นจะชิงอันดับหนึ่งในงานชุมนุมเขาหลิงซาน
ตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนักก็เบ็ญเรื่องสมควร จะสร้างชื่อเสียงให้อาจารย์ก็ต้อง
พึ่งพาเขาแล้ว”

เซวียเจ้งยงมองโม่หรานอย่างลั้งเล ก่อนเอย่ว่า “งานชุมนุมเขา
หลิงซานถึเบ็ญสุดยอดของงานประลองเคล็ดวิชาเขียนตั้งเดิม หรานเอ๋อร์
ออกพนเจรไปทั่วทิศครั้งนี้ แม้ฝีมือจะก้าวหน้าอย่างมาก แต่ในงานชุมนุม
คงไม่ยอมรบเคล็ดวิชาผสมผสาน หากเจ้าพลาตไปด้วยเหตุนี้ ก็นับว่า
นำเสียดาบ”

“มีญาติผู้น้องของข้าอยู่”

“เจ้าไม่อยากครองอันดับ?”

คราวนี้โม่หรานยี้มกว้าง

ครองอันดับ?

ชาติทีแล้วเขาถูกลงโทษกักตัวมิได้ไปร่วมงานชุมนุมเขาหลิงซาน
เพระกระทำความผิด ในใจนึกเคียดแค้น ทว่ายามนี้กลับดูเหมือ่นว่า
เรื่องเล็กน้อยแค้นนี้มินับเบ็ญอะไรอีกต่อไป เขาถึคนทีผ่านความเป็น
ความตายมาตั้งมิรู้เท่าใดแล้ว อยู่ท่ามกลางกระแสน้ำแห่งเคราะห์ภัย
จากความรู้สึกไม่ยินยอมสู่ความรู้สึกหิวกระหาย จากหิวกระหายไปสู่
อาพาตแค้น จากอาพาตแค้นไปสู่การปล่อยวาง จากการปล่อยวางไปสู่
การลั้งนึกผิด

จวบจนบัดนี้ สิ่งทีโม่หรานต้องการ มิใช่สุราเลิศรสและคนงาม
มิใช่การกั่มรานตลอดกาล ยั้งมิใช่การร้องคำรามเคียดแค้นหรือเช่นเ้า

อย่างดูเดิดอีกต่อไป

ความเจริญรุ่งเรืองไร้ขีดจำกัด ชีวิตหรูหราสุขสำราญ เขาล้วนเคยเห็นมาแล้ว เห็นจนเบื่อหน่ายเหลือเกิน เขาไม่อยากหวนกลับไปอีก รู้สึกเพียงที่นั่นช่างเหน็บหนาวยิ่งนัก ไม่มีผู้ใดอยู่ข้างกายสักคน

คนที่เคยเป็นท่าเขียนดี๊จวินมาก่อน เคยเรียกกลมเรียกฝนเหนือยอดเขาไท่ซาน เคยเห็นมวลบุปผาบนโลกมนุษย์มาหมดแล้ว ไหนเลยจะยังสนใจเสียงปรบมือแซ่ซ้องสรรเสริญอันเล็กน้อยเหล่านั้นเขาหลงชาน

เรื่องจัดอันดับ...

ผู้ใดชอบจัดก็จัดเถิด

“ข้าอยากทำอย่างอื่นมากกว่า” โมหรานยิ้ม “ช่วยเหมิงคือคุณชาย คุณชายย่อมมีวิถีชีวิตของคุณชาย ส่วนข้าเป็นจอมอันธพาล อันธพาลก็มีชีวิตของอันธพาล”

หวังฟูเหรินอดเอ่ยด้วยความสงสารมิได้ “เด็กโง่ พุดอะไรกัน เจ้ากับเหมิงเอ๋อร์กี้เหมือนกัน มีอันธพาลกับคุณชายที่ใดกัน”

โมหรานหัวเราะเหะๆ ในใจรู้สึกขมขื่นนิดๆ

ร่ำรวยโดยกำเนิดกับเกิดมาต่ำต้อย แม้โชคได้มาถึงยอดเขาสี่ชิง แต่สิบกว่าปีก่อนหน้าล้วนผ่านมามากอย่างลับสนมึนงง จะไปเหมือนกันได้อย่างไร

ทว่าเห็นสีหน้าอ่อนโยนเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยของหวังฟูเหริน ย่อมมีอาจเอ่ยอะไร ได้แต่พยักหน้า “ท่านป้ากล่าวถูก เป็นข้าพุดได้ไม่ดีเอง”

หวังฟูเหรินยิ้มพลางส่ายหน้า มอบถุงเขียนคุณใบเล็กให้เขา บนถุงปักลายดอกตูร์¹ “เจ้าออกท่องโลก ไร้คนดูแล ถุงแพร่นี้เจ้ารับเอาไป ในถุงมียารักษาแผลอยู่ไม่น้อย ล้วนเป็นยาที่ป้าปรุงเอง ดีกว่าที่ซื้อหาจาก

¹ ดอกโพลีเลียเอเซียตะวันออก (Pollia Japonica) มีถิ่นกำเนิดในเอเชียตะวันออก ลักษณะเป็นดอกสีขาวขนาดเล็ก เกสรสีเหลือง

ร้านทั่วไป เก็บไว้ให้ดี อย่าได้ทำหายเสียเล่า”

โมหรานซาบซึ่งยิ่งนัก “ขอบคุณท่านป้า”

ซือเมยกกล่าว “ข้าไม่มีอะไรให้เจ้า มีเพียงหยกห้อยนี้ เจ้าเอาติดตัวไว้ เอาไว้อบอุ่นแก่นวิญญาณ”

โมหรานรับมาดู เป็นหยกขาวราวกับไข่มุกแข็ง สัมผัสอบอุ่น เป็นของชิ้นเล็กที่หาได้ยากยิ่ง เขาริบยัดแผ่นหยกคืนใส่มือซือเมย “สิ่งนี้ ข้ามีอาจรับได้ มันล้ำค่าเกินไป ทั้งเดิมแก่นวิญญาณข้าก็เป็นธาตุไฟ หากเพิ่มความอบอุ่นเข้าไปอีก...เกรงว่าธาตุไฟจะเข้าแทรก”

ซือเมยเอ่ยยิ้มๆ “พูดจาเหลวไหลอะไร จะธาตุไฟเข้าแทรกได้อย่างไร”

“ถึงอย่างไรข้าก็รับไม่ได้” โมหรานยืนกรานหนักแน่น “ร่างกายท่านอ่อนแอ ท่านพกติดตัวไว้จะเหมาะกว่า”

“แต่ข้าวานคนประมุขมาจากการประมุขหอเซวียนหยวนให้เจ้า...”

โมหรานได้ยินเขากล่าวเช่นนั้นก็รู้สึกอบอุ่นหัวใจยิ่งนัก แต่สิ่งที่มากกว่าคือปดใจ “สิ่งของในงานประมุขหอเซวียนหยวนล้วนราคาสูงลิ่ว หยกห้อยนี้ไม่มีประโยชน์ต่อข้ามากนัก แต่ติดท่านอย่างยิ่ง ซือเมย ความปรารถนาดีของท่าน ข้ารับไว้แล้ว แต่สิ่งของ ท่านเก็บไว้กับตัวเถิด จำไว้ว่าต้องสวมติดตัวไว้เสมอ เพื่อหล่อเลี้ยงพลังวิญญาณ”

ซือเมยยังคิดจะเอ่ยต่อ แต่โมหรานคลายเชือกหยกห้อย แล้วคล้องไว้ที่อกเสื้อให้เขา

“งามยิ่งนัก” เขายิ้ม พลงยกมือขึ้นตบไหล่ซือเมย “ท่านสวมไว้เหมาะสมกว่าข้าสวมมาก คนหยาบกระด้างเช่นข้า ไม่ถึงสองวันก็คงทำแตกแล้ว”

“หรานเอ๋อร์กักล่าวมิดิต หยกห้อยนี้แม้ใครๆ ก็สวมติดตัวได้ แต่ยังคงเป็นผู้ที่มีแก่นวิญญาณธาตุน้ำจึงจะเอื้อประโยชน์ที่สุด เมย์เอ๋อร์ เจ้าก็เก็บไว้เถิด”

ในเมื่อหวังฟูเหรินเอ่ยปากแล้ว ซือเมยย่อมเชื่อฟังนาง พยักหน้า

เอ่ยกับโมหรานว่า “เช่นนั้นเจ้าถนอมตัวให้มาก”

“วางใจเถิด ข้าจะเขียนจดหมายถึงท่านบ่อยๆ”

ได้เวลาต้องจากกันแล้ว แม่ซื่อเม่ยจะรู้สึกเศร้าอยู่บ้าง ทว่าพอได้ยิน เขากล่าวเช่นนั้น ก็อดเอื่อยยิ้มๆ ไม่ได้ว่า “ตัวอักษรที่เจ้าเขียน มีเพียงอาจารย์ที่อ่านออก”

พอพูดถึงฉู่หว่านหนึ่ง ในใจโมหรานก็บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

ความอาฆาตแค้นกัฏร่อนกระตูกสลายไปแล้ว ความรู้สึกผิดยังคงอยู่ เหมือนบาดแผลที่กำลังตกสะเก็ด หัวใจทั้งดวงทั้งเจ็บและคัน เขาเก็บความรู้สึกเช่นนี้ไว้ ลงจากเขาไปเพียงลำพัง

“หนึ่ง สอง สาม...”

เขาก้มหน้า เดินไปพลางนับเสียงๆ ในใจ

“หนึ่งร้อยเอ็ด หนึ่งร้อยสอง หนึ่งร้อยสาม...”

ครั้นลงไปถึงเชิงเขา เขาอดหันกลับไปมองยอดเขาสี่เชิงที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอกไกลๆ มิได้ มองขึ้นบันไดศิลาทอดยาวแทบมองไม่เห็นปลายทาง พลางพึมพำ “สามพันเจ็ดร้อยเก้าสิบเก้า”

เขาเดินนับไปตลอดทาง

นี่คือจำนวนชั้นบันไดที่ทอดขึ้นไปยังซุ้มประตูเขา เป็นจำนวนชั้นบันไดที่ฉู่หว่านหนึ่งแบกเขาป็นขึ้นไปในวันนั้น

เขารู้สึกว้าขาคิดันตนคงไม่มีวันลืมมือคู่นั้นของฉู่หว่านหนึ่งได้ เย็นเฉียบ ชุ่มเลือด และเต็มไปด้วยบาดแผล

คนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะใฝ่ดีหรือรักชั่ว ล้วนมิใช่ธรรมชาติโดยกำเนิด ทุกคนเปรียบเสมือนที่นาผืนหนึ่ง บางคนโชคดี ได้เมล็ดพันธุ์และกล้าสาลี หว่านดำอยู่ในร่องนา ยามถึงฤดูสารท ธัญพืชและทุ่งข้าวพลูไสวหอมหวาน ทุกสิ่งดีเยี่ยม น่าชื่นชม

ทว่ายังมีที่นาบางผืนที่มีได้โชคดีเช่นนั้น สิ่งที่ไถหว่านลงในดินคือ เมล็ดฝิ่น ยามลมวสันต์พัดผ่านก็ผลุดอกผลแห่งความสำราญอันผิดบาป

โลหิตโสम्मลีแดงสดอาบย้อมทั่วผืนฟ้าและท้องทุ่ง ผู้คนล้วนซิงซัง ด่าทอ
สาปแช่งมัน หวาดกลัวมัน ทั้งยังลุ่มหลงมัวเมาในคารวาคีของมัน จน
แหลกสลายเป็นเศษตม

สุดท้ายผู้ทรงคุณธรรมก็จะรวมตัวกัน โยนคบไฟลงไปในทุ่งนั้น
ท่ามกลางควันไฟที่พวยพุ่งบิดเบี้ยว คนเหล่านั้นล้วนบอกว่าเขาคือผีนา
แห่งเชื้อพันธุ์จัญไร บอกว่าเขาคือปีศาจร้าย บอกว่าเขากินคนไม่คาย
กระดูก และบอกว่าเขาสมควรตาย ไร้จิตสำนึก

ท่ามกลางเปลวเพลิง ตัวเขาบิดเกร็ง ร้องครวญครางด้วยความ
เจ็บปวด ดอกพืชม้วนหดตัวอย่างรวดเร็ว แปรสภาพเป็นดินโคลนหมื่นใหม่
แต่เขาเองก็เคยเป็นนาดีผืนหนึ่ง เคยกระหายหยาดฝนอันหวานฉ่ำ
และแผ่รอแสงตะวัน

เป็นผู้ใดที่หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความดำมืดเมล็ดแรกลงไป กระทั่ง
เมล็ดพันธุ์เลวกลายเป็นภัยพิบัติ จนมีอาจจัดการได้

ที่นาผืนนี้ เคยอ่อนโยน เคยดีงาม เคยเปล่งประกายสดใส ครั้น
ติดไฟแล้ว ก็ลุกไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี

ถูกทิ้งร้าง

ไม่มีผู้ใดต้องการอีกต่อไป เขาคือที่ดินผืนเก่าที่ถูกละทิ้งผืนนี้

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่เคยคิดว่าจะมีใครผู้หนึ่งเข้ามาในชีวิตเขา
ให้โอกาสเขา รดน้ำไถพรวนใหม่อีกครั้ง

ฉู่หว่านหนึ่ง

ข้าต้องรออีกห้าปีจึงจะได้พบท่านอีกครั้ง วันนี้คือวันแรกของ
ระยะเวลาห้าปี

เขาพลันพบว่าตนเองเริ่มคิดถึงใบหน้า ความเข้มงวด ความขุ่นเคือง
ความอ่อนโยน ความเคร่งขรึม และความเที่ยงตรงของฉู่หว่านหนึ่งแล้ว

ไม่หรรษาหลับตาลงช้าๆ

เขากำลังหวนนึกถึงชาติก่อนและชาตินี้อย่างละเอียด เรื่องราวในอดีต
มากมายคล้ายลมพัดหิมะกระจาย เขาค่อยๆ ตระหนักได้ว่า ที่แท้แล้ว

เหตุการณ์ฟ้าแยกของโลกภูตผีกลับเป็นจุดผกผันครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต
ของเขา

ชาติก่อนข้ารักคนผู้หนึ่งอย่างลึกซึ้ง
ต่อมาคนผู้นั้นตายไป ส่วนข้าลงนรก
ชาตินี้ ยังมีอีกคนหนึ่งรักและปกป้องข้า
ต่อมาคนผู้นั้นตายไป แต่ได้ส่งข้ากลับโลกมนุษย์

ทดลองอ่าน